

Sygn. akt II Ka 401/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska (spr.)**

Sędziowie SO **Jerzy Pałka**

SO **Marek Konrad**

Protokolant **Dorota Dzięczek**

w obecności Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 r.

sprawy przeciwko **W. K.**

oskarżonemu z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 17 czerwca 2016r. w sprawie IIK 947/15

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 320 (trzysta dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za II instancję;

Sygn. akt II Ka 401/16

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki z o.o. (...) z siedzibą w R. oraz będąc zobowiązany do obliczania i odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pobrał od wynagrodzeń zatrudnionych pracowników zaliczki z tytułu podatku dochodowego, których nie przekazał w odpowiednim terminie na rachunek właściwego organu podatkowego w kwocie 16.522,00 zł za okres od sierpnia 2011 do lipca 2012 r. płatnych w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, to jest o czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 17 czerwca 2016 r. wydanym w sprawie sygn. II K 947/15 w ramach zarzucanego oskarżonemu W. K. czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od 20 września 2011 r. do 20 sierpnia 2012 r. pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki z o.o. (...) z siedzibą w R. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc zobowiązany do obliczania i odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych nie przekazał w odpowiednich terminach na rachunek właściwego organu podatkowego pobranych zaliczek od wynagrodzeń

zatrudnionych pracowników w łącznej kwocie 16.522,00 zł i za tak przypisany czyn na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 77 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej w kwocie 100,00 złotych. Orzekając o kosztach, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 370,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 300,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku w całości na korzyść oskarżonego wniósł jego obrońca. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego to jest art. 77 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony W. K. swoim postępowaniem wypełnił stronę podmiotową czynu, czyli że w wykonaniu z góry powziętego zamiaru będąc zobowiązanym do obliczania i odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych nie przekazał w odpowiednich terminach na rachunek właściwego organu podatkowego pobranych zaliczek od wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, w łącznej kwocie 16 522,00 zł,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść poprzez niezasadne przyjęcie, że to W. K. jako Prezes Zarządu, a nie Zarząd jako organ Spółki, a więc wszyscy jego członkowie, zobowiązany był odprowadzić zaliczkę na podatek dochodowy.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego W. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu, w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, zwrócił się o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec W. K. na zasadzie art. 66 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna.

Na samym wstępie zauważyć należy, że zgłoszone w środku zaskarżenia zarzuty pozostają w oczywistej sprzecznej relacji. Zgłoszenie zarzutu naruszenia prawa materialnego oznacza bowiem, że przy niekwestionowanych ustaleniach faktycznych, kwestionowana jest subsumcja prawna, w której błędnie zawarto przepis, którego nie powinno być lub nie zawarto takiego przepisu, chociaż być powinien.

Przechodząc do oceny zgłoszonych zarzutów Sąd Okręgowy nie znajduje żadnej podstawy do ich uwzględnienia.

Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego W. K. w zakresie przypisanego mu przestępstwa, jak i subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy ustawy karno – skarbowej, a także wymiaru orzeczonej wobec niego kary. Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale również wszelkie dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 113 § 1 k.k.s. w z w. z art. 7 k.p.k. i nie jest obciążone błędem w ustaleniach faktycznych.

Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, iż inkryminowane działanie oskarżonego nosiło cechy zachowania umyślnego. W. K. świadomie zrezygnował z płatności zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wynagrodzeń zatrudnionych pracowników. Było to wynikiem problemów finansowych spółki. Ani Sąd orzekający, ani Sąd Odwoławczy nie kwestionują trudnej kondycji finansowej spółki w inkryminowanym okresie. Żadnej dyskusji nie może jednak podlegać to, iż prowadzenie działalności gospodarczej zawsze obciążone jest ryzykiem wystąpienia jakichś problemów (w tym finansowych) czy też wręcz zaistnienia różnych niepowodzeń biznesowych, co też każdorazowo w kalkulowane jest w charakter tego rodzaju aktywności. Słusznie ustala Sąd I instancji, że decydując się na prowadzenie własnej firmy, która to stanowić ma źródło dochodu, przedsiębiorca musi być świadomy tego, że mimo możliwości pojawienia się tego rodzaju trudności, do jego głównych obowiązków należy dokonywanie stosownych

rozliczeń w ramach należności publicznoprawnych, do których zaliczają się właśnie podatki. Podnoszone przez obronę okoliczności w przekonaniu Sądu Odwoławczego mogą co najwyżej przemawiać za zmniejszeniem stopnia społecznej szkodliwości czynu i wpłynąć łagodząco na wymiar kary. Nie mogą natomiast uchylić odpowiedzialności karnej oskarżonego, prowadząc do jego uniewinnienia. Istotą obowiązku, którego zaniechania dopuścił się W. K. było odprowadzanie części wynagrodzenia przysługującego zatrudnionym pracownikom na rzecz Urzędu Skarbowego, jako daniny publicznoprawnej. Oskarżony wypłacając wynagrodzenie nie mógł odstąpić od płatności zaliczek na podatek, stanowią one bowiem integralną część wynagrodzenia, z tym że uiszczaną na rzecz innego podmiotu. W. K. wybrał drogę przestępstwa, zamiast przeprowadzić trudny proces restrukturyzacji nierentownej działalności gospodarczej poprzez między innymi stałą lub tymczasową redukcję zatrudnienia. Jego zachowanie bez wątpienia kompletuje znamiona czynu z art. 77 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s., zaś wyrok przypisujący taką odpowiedzialność za sprawiedliwy i zgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

Drugi z podniesionych w apelacji zarzutów sprowadza się do zakwestionowania prawidłowości ustalenia w zaskarżonym wyroku osoby odpowiedzialnej za płatność zaliczek na podatek dochodowy. Skarżący zarzuca niezasadne przyjęcie, iż to W. K. jako Prezes Zarządu, a nie Zarząd jako organ spółki (...) z o.o. w R. zobowiązany był odprowadzić zaliczki na podatek dochodowy. Z taką argumentacją nie sposób się zgodzić. Punktem wyjścia do rozważań w tym aspekcie jest treść art. 9 § 3 k.k.s., skądinąd słusznie przytoczonego w kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego i następnie przypisanego W. K.. Zgodnie z tym przepisem za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną. Przytoczona norma *expressis verbis* statuuje formę zjawiskową popełnienia przestępstwa lub wykroczenia skarbowego osoby fizycznej, która faktycznie zajmuje się konkretnym wycinkiem działalności. Jeżeli w zakresie wykonywanych zadań mieści się inkryminowane zachowanie to niezależnie od pełnionej funkcji ponosi ona odpowiedzialność karną. Innymi słowy, bez znaczenia pozostaje to, czy taka osoba pełni funkcję Prezesa, Wiceprezesa, Sekretarza, bądź inną. Zawsze jej zachowanie będzie penalizowane przepisami prawa karnego.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie jednoznacznie wynika, że to obowiązkiem W. K. było odprowadzanie zaliczek na podatek dochodowy pracowników. Próba przeniesienia odpowiedzialności karnej na drugiego członka zarządu jest chybiona. Sąd Odwoławczy nie będzie bliżej rozważał odpowiedzialności B. K., który również był uprawniony do reprezentacji spółki. Nie to jest bowiem przedmiotem niniejszego procesu. Akt oskarżenia został wniesiony przeciwko W. K. i tylko czyn tej osoby może być przedmiotem niniejszego osądu.

W niniejszej sprawie nie było podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec W. K.. Sąd meriti starannie zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które pozwoliły na wyjaśnienie okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i określenia jego szkodliwości społecznej, a także stopnia zawinienia. Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż nie kształtują się one na takim poziomie jaki wymaga treść art. 66 § 1 k.k.

Należy wskazać na prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń w zakresie stanu faktycznego i trafność samego merytorycznego orzeczenia o winie oskarżonego. Sąd I instancji w prawidłowy, wnikliwy i rzetelny sposób dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego i słusznie rozstrzygnął co do winy oskarżonego, a także stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, nie naruszając przy tym żadnych przepisów prawa materialnego, ani prawa procesowego. Sąd odwoławczy w pełni podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, i to zarówno w kwestii sprawstwa przypisanego oskarżonemu czynu, stopnia winy, jak i oceny społecznej szkodliwości. Zachowanie oskarżonego obejmowało kilkunastokrotne zaniechanie zapłacenia zaliczek płatnych cyklicznie co miesiąc za okres sierpień 2011 rok – lipiec 2012 rok. W tej sytuacji, pomimo niewielkiej wartości niezapłaconych zaliczek i uprzedniej niekaralności, stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu oraz stopnia winy nie można uznać za wyczerpujący wymogi z art. 66 § 1 k.k. Z pewnością jest on niewielki, co jednak zostało należycie dostrzeżone przez Sąd Rejonowy, który wymierzył oskarżonemu karę grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy obciążył oskarżonego W. K. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

Wysokość tych kosztów ustalono w oparciu o art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., Sąd Odwoławczy orzekł, jak w wyroku.